

Publicerad 2007-08-31 18:18 av AneLa

bara du mår bra

nu

när inte jag gör det.

jag vill att du skall veta.

att inreda

ditt hjärta med sorg

var inte min mening.

att få dig att känna dig utnyttjad

var heller inte min avsikt.

att behålla dig

var allt jag ville.

jag pendlade

mellan ja och nej

mellan kärlek och vänskap

mellan dig och ingenting

och

för det mesta

var jag tyst

och väntade.

jag väntade länge

för länge

och jag väntar än

medan du

går vidare.

jag hade inte bråttom

för jag

ville ge dig

hela mig

och

inte bitar av min kärlek

dag för dag.

jag önskar

att du hade väntat

och jag önskar

att jag hade varit flitigare
på att samla
min kärlek
för att sedan
strö den över dig
som ett evigt
värmande
täcke.
jag önskar
att du hade väntat
för jag kunde inte fly
från mig själv.

det gör ont när jag tänker
på den dagen
då vi satt i gräset.
vi tittade ut över vattnet
och jag sa
att jag önskade att det vore en sjö
istället för en fontän
men jag önskade också
att vi vore mer
än bara två bekanta
som kände ledsamhet
på grund av varandras närvaro
den dagen.

jag ville inte
att du skulle bära
på mina bekymmer
på min osäkerhet
och rädsla.
jag har äntligen lärt mig
att bära på allting själv
i en
alltför sliten kappsäck.
en kappsäck
som i varje stund hotar om att brista
och ut på marken kommer då mitt kaos
att dansa.
jag ville inte belasta dig

med mitt bagage.

och

jag är ostabil.

jag kan falla

och jag vet att du är stark

att du håller i mig

men hur länge?

jag ville inte

förlita mig

på din trygga hand

som höll mig om ryggen

som balanserade mig

och inte lät mig falla.

för en dag skulle du kanske tröttna

och dra ifrån handen.

en dag då jag kanske glömt

hur det var

att stå på egna ben.

och skulle du dra ifrån

skulle jag falla

hårt och handlöst

och kanske

skulle jag aldrig

resa mig

mer.

och jag har blivit

en skeptiker

en frånvarande människa

som inte tar några risker

men jag ville.

den här gången ville jag

mer än någonsin.

jag ville vara modig

trots att

jag alltid

har varit en larv.

feg

liten

och rädd.
alltför rädd
för att bygga en puppa.
alltför rädd
för att beskåda livet
ur nya höjders perspektiv.
men du gav mig viljan
och jag skapade
en puppa.

det tog tid
och
jag satt där
i puppan
i min trygghet
länge

men
jag ville bli en fjäril
innerligen.
jag ville flyga
över dina ängar
måla dina landskap
med mina färger
och vila mina vingar
i dina händer.
men det kommer inte att ske
för din sommar
har försvunnit
och vad som återstår
för mig att flyga över nu
är hösten.
vad som återstår är
vissna löv att måla
och ingenstans att vila mina vingar.
därför
stannar jag i puppan.

och ja
jag visste.

jag visste
att jag skulle möta hösten utan dig.
jag trodde
att det inte fanns några undantag
och jag vet
att jag alltid är

någon annans

lycka

men
jag vill
att du skall veta
att du var
min dröm.

jag drömde om dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AneLa med Poeter.se id #17439 innehar upphovsrätten